

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg står i en lidt usædvanlig situation – ikke fordi jeg ikke kan takke fru Pia Kjærsgaard for noget, for det ville være usædvanligt i forbindelse med spørgsmål af denne karakter – men jeg er mere forundret over, at der absolut ikke var én eneste bemærkning i hverken Det Konservative Folkeparti eller Venstres ordførertaler, som jeg føler det ringeste behov for at sige tak for. Ud over en præcisering af, at vi er uenige, hvad der er fair nok, var begge ordførertaler efter min mening utrolig nedgørende og nedladende, så jeg er meget skuffet over indlæggenes karakter og den indgroede mistillid i bemærkningerne fra de to ordførere over for et forslag, hvis intentioner man faktisk ikke kan være i tvivl om.

Til ministeren vil jeg sige det samme, som jeg tror fru Elisabeth Arnold gjorde: Se det nu fra den lyse side, hr. minister! Med det flertal, som nu tegner sig for lovforslaget, får vi i hvert fald det ud af det, at det bliver nemmere at have med gruppen af 15–18-årige børn at gøre. At ministeren er uenig i retskravet, er der så ikke noget at gøre ved.

Det andet, ministeren kan glæde sig over – hvis han synes, han vil det – er, at han også får ros fra fru Pia Kjærsgaard. Det plejer han jo ikke, det skal siges til ministerens ros, men det har han altså opnået i dag. Jeg ved ikke, om det redder dagen; jeg ville i hvert fald ikke føle mig godt tilpas.

Men for ministerens vedkommende er jeg også forbløffet over hårdheden i ordene, forbløffet over det – jeg ved ikke, om udtrykket er for positivt – engagement, som ministeren lægger for dagen for at forhindre, at disse børn og unge får en lempeligere behandling, end det hidtil har været tilfældet.

Jeg anerkender blankt – det har jeg vist også allerede sagt et par gange – at når det drejer sig om børn på op til 15 år, er der ikke noget at udsætte på den behandling, de får, og det har flere ordførere også været inde på. Men fru Elisabeth Arnold præciserede meget klart, hvad dette forslag drejer sig om. Det drejer sig om, at det flertal, som tegner sig, klart vil definere de 15-18-årige som en svag gruppe, uanset om de på et eller andet tidspunkt har fået stukket et maskingevær i hånden og har fået besked om at gå ud og kæmpe i en eller anden krig. Det kan godt være, at det giver modenhed

på nogle områder, men jeg er fuldstændig overbevist om, at det giver nogle brist og nogle sår og nogle svigt på andre områder. Og der er en ting mere, man skal være klar over, ud over at man fokuserer så meget på, at nogle af dem har været ude at kæmpe. Det er jo ikke sikkert, de selv har besluttet det.

Denne anden ting er, at i de lande, som disse børn kommer fra, er det typiske familiemønster helt anderledes end hos os. Jeg tror ikke, man i de pågældende lande ser ret mange 15–16-årige flytte hjemmefra på grund af bøvl med lommepengene, problemer med forældrene eller den slags. Disse mennesker lever i et samfund, hvor der er tæt kontakt generationerne imellem, og det er helt typisk netop det savn, der rammer disse uledsagede børn hårdest, når de kommer hertil. Vi hører f.eks. beretninger fra børnecentret i Ringsted om, at disse børn ikke tør sove alene på et værelse. De ligger og klamrer sig to og to til hinanden, små og store sammen, for de tør ikke være alene. Det er de børn, det drejer sig om, men man skulle ikke tro det, når man hører de borgerlige ordførere i dag – ja, nu tillader jeg mig pludselig at regne mig selv som ikkeborgerlig, men det er under indtrykket af debatten i dag. Jeg plejer ellers at fastholde, at jeg er borgerlig, men det gælder ikke i dag i denne sag, hvis man ikke kan være borgerlig og samtidig tænke lidt humanitært på de børn.

Det er altså de børn, vi taler om, det er ikke bare den knap 18-årige militssoldat, og her vil jeg sige til hr. Helge Adam Møller: Han skal også have lov til at komme her til Danmark, men selvfølgelig skal han lægge skyderen, det er klart. Det lå ligesom i hr. Helge Adam Møllers bemærkninger, at han kommer nok bare herop og plaffer videre, men det er ikke det, vi taler om.

Vi sætter en aldersgrænse på 18 år, for det er der god dansk tradition for, og stort set alle ordførere har nævnt, at denne aldersgrænse er indeholdt i børnekonventionen, så derfor er det ikke et brud på noget som helst. Det er heller ikke en særlov for en bestemt gruppe. Jeg beklager selvfølgelig den sproglige fejl til allersidst om, at loven tilsyneladende kun skulle gælde for den lille gruppe, der allerede er her i landet. Det er selvfølgelig ikke tilfældet, det var ikke intentionen, og vi er allerede i gang med at lave det om, så vi kan få det rigtigt formuleret.